

Sisli Rihtımlarda Kaybolan Çocuk

– Gültekin Avcı · 11 Temmuz 2025

Sarı çampakalı romanesk günbatımlarında
gözlerimde gazap mümessili sis vurgunları
arıyorum meritan viyollerin boğulan son notalarında
ve közlerden yapılmış etranje çocuk mezarlarında
Egmont kadar gamsız bir imperiumun son çığlıklarıyla
rakîk bir celladın gözyaşında titreyen hakkâniyeti
arşa tırmanırken dili yakılmış sūfînin çığlıklarında
âsâ-yı Musa'ya dokunmuş bir çocuğun parmağında
arıyorum granitten pigmelerin sâmitane sükutunda

Şimdi buğulu ama serâzad gözlerimle duyabiliyorum
Kinsey skalasında saklanmış bir rüşeym çığlığını
cenin pozunda unutulmuş hunhar susuşları
rahim duvarına kazınmış payen çığlıkları
hayretfeşan ki duyabiliyorum gözlerimle
kozmetik karanlıkta ışılan fosforlu yalnızlıkları
dudakları koparılmış bir annenin boğuk hırıltılarını
kırpıklarının altından aşkefza nazarlar fırlatan,
Beni Uzre kabilesinin tahammülfersa kadınlarını

Artık kulaklarımla görmeye başlıyorum
bir tımarhanenin güncesine gömülü dua kâğıdını
mezar taşlarının altına yuvalanmış bir tuğyanı
sanrılı uykuların şebrenge dudaklarında
morg lambasında solan son gülümsemeyi
bir seyyarenin gölgesine saklanmış yeminleri
kandil ışığında solmuş ilk süblim öpüşmeyi
bin nefrin ki fezalarımda görüyorum hâlâ
camdan kulelerin en tepesinde intihar eden sevinci
barok bir katedralin fresklerinde donmuş bir hayreti
Sandro'nun lejanderleri arasına düşen isimsizliği
Demek hala gözlerimin esaretindeyim
Kandan irinden deryalar rejyonunda pervaneyim
Kanatlarımda yoklukla sermest filister kurşunları
Şimdi arza çakılı dillerde patetik bir teraneyim

Çamurlu ama sühandân gözyaşlarında
deniz kabuklarına sinmiş bir annenin son soluklarında
ayak izlerini denize bırakmış
elinde kırık bir oyuncakla sonsuzluğa yürüyen
sisli rihtimlarda kaybolan çocuğu arıyorum
dışından gelen bir hayale çarpıyorum ama yürüyorum
hezeyanlı bir feylûle sonrasında
mahzun eski zaman çiftlerinin hüzüngâhında,
çalıların ve çalikuşlarının sustuğu yollarda
uzaklardaki şölenlerin boğuk yankılarını duyuyorum
bir Chardin janrından kopmuş kırık kahkahalar gibi

Ağlama çocuğum,
bendeki hatıran çok temiz ve okunaklı
İsimsiz silüetinin ömürsüz çizgileri oldu çok dokunaklı
Penceremin önünden nice alaylar geçiyor sonsuzluğa
Yere çalınmış buhurdanlıklardan dumanlar yükseliyor boşluğa

Ben ölü tabloları arabesk motiflerin nefesiydim
Ben ölü gecelerde kafkaesk gölgelerin ateşiydim
Ben fersûde sütunlarda kıvrılan sonsuzluk lekesiydim
Ben ki batan gemiye son şavkını gönderen deniz feneriydim

Hazan bulutlarıyla gitmiş o çocuk bu rihtimlerden
Hiçbir iz kalmamış onu gören ağaçlardan ve dökülen yapraklardan
Hiçbir haber yoktur çocuğun gözyaşlarına değen yağmurlardan
Emare yoktur hiç, gün biterken solan zambaklardan

Rihtimlere niğebân menfezlerden günbatımlarına bakıyorum
içimden kaybolan o çocuğu,
katakomplarda ve hipojelerde arıyorum
biri küçücük biri feleknümâ iki cenaze
ve açık iki mezar var önümde
aysız geceler ve kurşuni saatlerde ölenlere ağlıyorum
o masum çocuk ve canfeza sevgi,
bir daha hiç dönmeyecek
efsûs ki biliyorum